
BECOMING CZECH

MANILA FOLDER

SBORNÍK TEXTŮ NAPSANÝCH PRO PROJEKT
BECOMING CZECH (21–22/3/2022)

BECOMING CZECH

MANILA FOLDER

Sborník textů napsaných pro projekt Becoming Czech (21–22/3/2022)

Autoři: Masha Kovtun, Nadezda Nazarova, Andrei Shulha, Olga Krykun, Viktoriia Tymonova,
Darja Lukjanenko, Georgy Mezhuev, Arseniy Aleinik, Aliaksandra Yakubouskaya, Polina Khatsenka, Ekaterina Plechkova

Editoři: Matyáš Dlab, Claire Gilbert, Lora Krasteva

Překlady: Padla Němečková

Korektura anglických textů: Lívia Tomečková, Štěpán Pařízek, Padla Němečková

Fotografie: Adam Holubovský

Grafický design: Jana Hrádková, Květoslav Bartoš

Terén – pole performativního umění

Centrum experimentálního divadla

teren@ced-brno.cz

jasuteren.cz

2022

BECOMING CZECH

MANILA FOLDER

BECOMING CZECH

MANILA FOLDER

Becoming Czech. Kolektivní projekt, který zkoumal vztah první generace migrantů v Brně a České republice k tématům národní identity, sounáležitosti a širším otázkám migrace, jsme připravili v dlouhodobě plánovaném termínu na konci března. Netušili jsme, že tomu tak bude měsíc po začátku ruské agrese na Ukrajině, která způsobí obrovskou migrační vlnu.

Vedle praktických způsobů pomoci, jimiž můžeme přispět ke zlepšení situace lidí migrujících do České republiky z důvodu válečného konfliktu, jsme promýšleli také možnosti, které nám jsou, jakožto kulturní organizaci, dostupné na úrovni vlastních uměleckých aktivit.

Rozhodli jsme se proto dodatečně oslovit umělkyně a umělce, kteří se přihlásili do open callu projektu a kteří pocházejí ze zemí, v současné době válkou přímo postižených, abychom jim poskytli prostor pro veřejné vyjádření. O tuto možnost se přihlásilo 11 ze 17 vybraných umělců a umělkyně. Požádali jsme je o psaný příspěvek, ve kterém by vyjádřili svůj osobní pohled na témata projektu Becoming Czech, a především potom na hrozivou zkušenost s válkou, která různou měrou ovlivňuje všechny z nás. Do textů jsme redakčně po obsahové stránce nijak nezasahovali. Vytisknuté jsme je jako sborník v papírové složce poskytli účastníkům dvoudenní události Becoming Czech v Centru experimentálního divadla v Brně. V elektronické podobě texty předkládáme vždy v angličtině i češtině.

PŘEDMLUVA

Autorky a autoři textů pocházejí z Ukrajiny, Běloruska a Ruska a již delší dobu žijí v České republice. Jako členové a členky realizačního týmu Becoming Czech si plně uvědomujeme, že ruská agrese způsobuje nesmírné utrpení ukrajinskému lidu. V přípravách sborníku textů pro nás ale bylo velmi podstatné rozšířit zkušenost ukrajinských umělkyň a umělců i o těch ruských a běloruských, na které jako na občanky a občany bolestivě dopadají kroky vlastních států, v současné době zločinných režimů. Věříme, že nad příslušností ke státu nebo k území existuje především humanismus, ve kterém je výchozím bodem člověk a jeho bezpodmínečné odmítnutí teroru.

Tým Becoming Czech

Mezi autory příspěvků patří:

Olga Krykun, Georgy Mezhuev, Arseniy Aleinik, Nadezda Nazarova, Masha Kovtun, Darja Lukjanenko, Andrei Shulha, Ekaterina Plechkova, Polina Khatsenka, Aliaksandra Yakubouskaya, Viktoriia Tymonova

BECOMING CZECH

MANILA FOLDER

OBSAH

Masha Kovtun	6
Nadezda Nazarova	9
Andrei Shulha	15
Olga Krykun	17
Viktoriiia Tymonova	20
Darja Lukjanenko	23
Georgy Mezhuev	26
Arseniy Aleinik	28
Aliaksandra Yakubouskaya	31
Polina Khatsenka	34
Ekaterina Plechkova	37

BECOMING CZECH

MANILA FOLDER

«Моя хата с краю – ничего не знаю».

V doslovném překladu: „Můj dům je na kraji – já nic nevím.“ Jde o známé pořekadlo v postsovětském prostoru. Nebojím se ho použít jako metaforu dnešní společnosti, západní i východní. Společnosti, která se politice buď vyhýbá, nebo se jí zabývá pouze povrchově. Společnosti, která na válku a jiné tragédie reaguje nanejvýš tak záplavou smutných smajlíků pod příspěvky na sociálních sítích.

První den války si nepamatuji. Byl to ale začátek tmy. Toho dne vešla tma do mého domu a sevřela srdce všech Ukrajinců. „Můj dům je na kraji – já nic nevím.“ Když začal můj dům doslova hořet, toto pořekadlo bohužel naplnilo svůj význam. Ve chvíli, kdy mě agresor, který vnesl tmu do mé vlasti, dotlačil na zmíněný okraj. Volání o pomoc se stalo nečekaným voláním do prázdna. Týká se to především reakcí mých ruských kolegů, jejichž hlavy jsou zamřženy ruskou propagandou, nebo kteří stále žijí v iluzi, že umění může být apolitické. „Rusko není Putin, Ukrajina není Zelenskyj, moderní umění je apolitické.“ To byla odpověď na mou snahu o nalezení společného řešení mého problému. Šlo o výstavu v Moskvě, na kterou jsem byla pozvána ještě před začátkem ruské invaze. Kurátorským záměrem výstavy bylo shromáždit „rusky mluvící umělce“ a vytvořit přátelskou platformu pro komunikaci. Jakmile však ukrajínští umělci naznačili, že by se chtěli vyjádřit k politické situaci, celá iniciativa byla zrušena bez možnosti dalšího jednání. Apolitická společnost je snem každého diktátora.

Je až děsivě jednoduché sedět v pohodlném křesle a tvrdit, že „naše umění přesahuje politiku“, uprostřed bzučícího prázdna cynických textů a tagů #contemporaryart na Instagramu.

obvyklý byznys

Ale já, jako ukrajinská umělkyně, stále hledám světlo ve tmě. Věřím, že je v té zahradě plné květin i malé místo pro slunečnici.

Každý s válkou bojuje, jak nejlépe umí.

Deset dní po tom, co ruská armáda vnikla na Ukrajinu, se moji rodiče rozhodli opustit naše město Dnipro. Nechci to nazývat „útěkem“. Spíše museli, stejně jako miliony dalších Ukrajinců, učinit těžké rozhodnutí. Odjet z domova. Z mého domova. Po deseti dnech čekala na mé rodiče cesta plná lásky a bolesti. Jednu noc přespali ve školce plné dětí bez rodičů, zatímco venku každou hodinu vřiskaly sirény. Jindy zase viděli ruská letadla, která letěla do stejného města, kam měli sami namířeno. Nakonec dorazili do vesnice plné laskavých obyvatel, kteří je vzali pod vlastní střechu.

Moji rodiče jsou architekti, ale celý život si vydělávali hlavně tvorbou nástěnných maleb v bytech a restauracích. I v tomhle těžkém čase jim malování pomohlo vyrovnat se s pocity bolesti, strachu a bezbřehé bezmoci. Tyto malby věnovali jako díky lidem, kteří je nenechali spát v autě někde u cesty.

Z lásky roste láska.

Cesta mých rodičů pokračuje. Mají před sebou další velmi těžká rozhodnutí. Po třiceti letech společného života se možná budou muset rozloučit na dobu neurčitou. Tak jako miliony ukrajinských žen s dětmi, které musely své partnery, otce a bratry opustit na hranici.

Zde bych své vyprávění ukončila. Moji rodiče byli vždy mou celoživotní inspirací. Obdivuji je nejen jako pár, který spolu žije už třicet let, nejen jako silné osobnosti, ale také jako zdroj obrovské inspirace pro mou tvorbu.

Sláva mé milované Ukrajině!

BECOMING CZECH

MANILA FOLDER

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Hlasy války

I. Liza, kadeřnice z Kyjeva (Ukrajinka), moje blízká přítelkyně, utekla s rodinou do Polska

„Patnáctý den války.

V posledních dnech nedokážu nic dělat, ale zvládám komunikovat. Pořád něco někomu píšu, něco říkám. Tako jako pravý uprchlík jsem si s sebou skoro nic nevzala. Mám pár svetrů, kalhot, notebook, kartáček na zuby, a to je v podstatě vše. Došli jsme do nejvzdálenější části Zakarpatí. Je tu klid, ale všichni se i tak hodně bojí. Já už necítím zoufalství, jako spíš pocit, že jsem se zasekla a nevím, co dál. Chci překročit hranici do Evropy, trochu se rozhybat a začít tam pracovat. Chci se dostat z tohoto zaseknutí. Teď máme v plánu přesunout se do domu v Polsku.

Poprvé v životě jsem ucítila příslušnost ke své vlasti. Nechtěla jsem odejít, chtěla jsem popadnout zbraň a bojovat. Takové byly moje pocity.

Vůči Rusům necítím nenávist. Chápu, že jsou mezi nimi i dobří lidé. Ale tahle situace a fakt, že taková válka vůbec mohla začít, je úplně na hlavu. Někdy nám možná přijde, že si tu jen někdo hraje s plastovými tanky a vojáčky, jenže ono jde o skutečné lidské životy.

Chci z téhle země odejít co nejdříve. Musím zůstat v pohybu. Když se nehýbu a nesleduju, co se děje kolem, připadám si jako ve vakuu. V tuhle chvíli mám tendenci chránit svou mysl: disociace dokud se zcela nerozplyneš. Pošlu ti video s mým oblíbeným antidepresivem – je to moje kočka.“ – Liza

II. Oles, filmový režisér, student Pražské filmové školy, z Prahy odjel 6. března (Ukrajinec)

Přidal se k humanitární výpravě z Prahy mířící k hranicím Ukrajiny. Ten samý den překročil hranici a dostal se do Kyjeva.

„Poprosil jsem Pražskou filmovou školu o zapůjčení kamery, abych mohl zdokumentovat to, co uvidím. Když jsem vedoucímu naší katedry pověděl, že se mi možná nepodaří vrátit kameru zpátky do školy, řekl mi: ‚Nic mi nevysvětluj. Tu kameru si vezmi.‘ Lidí ze školy mi nabalili dvě tašky s předměty humanitární pomoci včetně léků a dalších věcí.

Když před lidmi zmíním, že mířím do Kyjeva, většinou se mě ptají, proč to dělám? Já nechápu, proč se mě na to ptají. Nic jiného mi nezbyvá. Lidé buď v zemi zůstali a pomáhají na frontě při boji nebo zprostředkování humanitární pomoci, nebo musíš jinou zemi opustit, abys mohl být užitečný na domácí frontě. 3. března jsem oslavil narozeniny a hodně lidí se mě ptalo, jak se cítím. Mám strach, to je holý fakt. Ale i tak v neděli odjízďím.“ – Oles

III. Mao, umělec (Rus), inženýr z ruského provinčního města

„Ahoj Nadio,

když to řeknu mírně, všechno se tu úplně zbláznilo (myslím tady v provincii). Propaganda v tradičním stylu Německa za dob Hitlera. Lidem ztvrdla srdce, lepší si na auta písmena Z, podpora Cara zase stoupá.

Během posledních pár týdnů jsem se bavil s mnoha lidmi a z našich rozhovorů bylo zřejmé, že jsou připraveni utáhnout si opasky a věří, že se všechno brzy vrátí zpět do starých kolejí. Jen pár z nich si uvědomuje, že všichni jedeme ve vlaku, jehož lokomotiva už dlouho hoří a koleje už dávno někdo rozebral.

Jsem v šoku a před námi zeje obrovská propast. Ceny v obchodech se mění každý den, ale myslím, že to pravé dno nás tepve čeká. Zdravý rozum byl spláchnut do záchodu.

Lidé strčili hlavy do písku jako pštrosi a schovávají se před okolním šílenstvím.

Můžeme se jediné modlit za rychlou změnu režimu v nejbližších dnech nebo týdnech. Všude kolem je pochopitelně slyšet zvuk utahujících se šroubků. Nevím, bojím se zapnout televizi a podívat se na to, co tam vysílají. Všichni, kteří to sledují, mají stejný názor.

Zašlo to tak daleko, že když se bavím s matkou o tom, jak je špatné bojovat a zabíjet, a zmíním, že tuhle válku odstartoval car,

v jejím mozku se uzavře jakási opona, za kterou se už nedostanu.

Propaganda v provincii je tak silná, že i ti, kteří včera správně prohlašovali, že je válka na nic, dnes hledají jakékoliv způsoby, jak si válku odůvodnit. Obecně by se dalo říct, že jsou všichni tak šokovaní a zmatení z informací, které dostávají, že je zdravý rozum vyřazen ze hry. Vtipy o udavačství jsou na denním pořádku. Státní instituce, kulturní centra, školy a další dostávají denní pokyny ohledně toho, co mají sdělovat a jak to mají sdělovat.

Současné události toho spoustu odhalily a rozsah hrůzy, ke které dochází na Ukrajině, ovlivnil mozky i těch silnějších z nás. Aby z toho lidé nezešíleli, snaží se najít nejrůznější způsoby, jak tyto události ospravedlnit. Nicméně provincie je jednoznačně pro-carovská. Taková je smutná pravda.

Přesto je šokující vidět na autech nálepky s písmenem Z. Hodně lidí mě chtělo přestat sledovat, protože odmítám válku. Když jsem však vyjádřil svůj odpor vůči násilí a zabíjení, lidé zároveň tvrdili, že válku nepodporují... Nejhorší však byla komunikace s těmi, které znám už dlouhá léta a o kterých jsem se domníval, že sdílí podobné názory. Ti samí lidé se mě nyní snaží přesvědčit o tom, že se chovám jako vlastizrádce.“ – Mao

IV. Nadia, tanečnice, performerka, hlasová a pohybová lektorka, autorka tohoto textu (Ruska)

Umělci z Ruska a Běloruska cítí potřebu tvořit protestní umění ne proto, že je to trend, ale proto, že už nedokážou přehlížet

neskrývanou represi ve svých zemích. Během posledních několika let utekly tisíce ruských a běloruských umělců z domova do Evropy a USA.

Únor – březen 2022, jsem v Praze, je to klidné místo, kde nepadají žádné bomby. Uvědomila jsem si, že jsem ztratila své politické panenství.

Už nikdy nebudu dětsky infantilní. Poznala jsem nebezpečí dezinformací a propagandy. Brzy si zvyknu na filtrování informací a ještě více rozvinu své kritické myšlení.

Jsem ruská umělkyně, občanka, která nesouhlasí s Putinovou válkou. Víím, že mě to staví do nebezpečné situace. Můžu se stát politickým uprchlíkem. Můžu také přijít o přátele, kteří se nebojí projevit nesouhlas s válkou a účastní se demonstrací. Situace v Rusku se může zhoršit a Putin se možná pokusí zavést pořádek za pomoc brutální síly, tak jako za časů, kdy všechno rozhodovala armáda. Prozatím však využívá hlavně jemnou sílu (ekonomické výhody, kulturní přitažlivost, nové technologie).

Slavný ruský spisovatel Boris Akunin jednou řekl: „Lidé jsou jako žáby, přebírají teplotu svého okolí.“ Přesně to se nyní děje v Rusku. Někteří lidé skrývají, co si opravdu myslí, jiní se snaží utéct a někteří ještě stále protestují. Teplota v Rusku a hlavně na Ukrajině dosahuje pekelných hodnot. Už milionkrát jsem se sama sebe zeptala: co můžu udělat? Odpověděla jsem si tak, že musím bojovat se strachem o rodinu a přátele v Rusku a na Ukrajině. Spolupracuji s několika dobrovolnickými skupinami. Organizujeme

humanitární sbírky a kulturní projekty na podporu Ukrajiny. Vedeme terapeutická setkání, která zahrnují jemnou práci s tělem a hlasem, pro Ukrajince, Rusy, Bělorusy a všechny obyvatele Evropy.

28. února 2022

HISTORICKÝ OKAMŽIK. V tento den se před dvěma lety (2020) na pražské Letné setkali ukrajinští a ruští přátelé u Metronomu, který stojí na místě bývalého, gigantického Stalinova pomníku. Stalinův pomník byl zlikvidován odstřelením v roce 1962 spoustu let po Stalinově smrti. Metronom zde vyrostl v roce 1991 jako symbol začátku nové éry. Přátelé z Ukrajiny a Ruska se tam setkali, aby společně oslavili život.

Tato fotka pro mě znamená, že přišel čas na likvidaci dalšího ruského diktátora. Putine, jdi pryč! Jak dlouho v sobě ještě budeme držet strach? Jak dlouho ještě budeme zticha? Všichni si přejeme konec této diktatury. Naše hlasy zní ze všech koutů světa.

Můžou zablokovat sociální média, ale neúnavné klepání na dveře svobody, divoký poplach a hřejivé bratrské obětí si vždy najdou cestu.

Женя Леонтьева a Serhiy Solod'ko, jsem pyšná na to, že vás znám. Obdivuji vaši odvahu, klid, soustředěnost, podporu a láskyplnost, které si držíte i v tomto čase války a šílenství.

Genya a Serhyi teď momentálně spolupracují s novináři v Kyjevě. Podávají informace a překládají texty o tom, jak se situace v zemi vyvíjí. Spousta těch, kteří spolupracují s novináři, riskují své životy, protože setrvávají ve městech a zdržují se v nebezpečných zónách. To, co jejich oči vidí a uši slyší, si ani nedokážu představit. Věřím, že meditace, všímavost, jóga a práce s dechem, musí být nyní využívány naplno. Abychom byli schopni zůstat v klidu, jednat pohotově a zpracovávat nával informací.

Vy a všichni obyvatelé Ukrajiny jste hrdinové! Слава Україні!

Ruský lid si přeje a žádá konec války, záchranu ukrajinských životů a osvobození od Putinovy diktatury.

<<

Diktatura

Mám takový dojem, že si nedokážeme představit, jací jsou vůdci těchto zemí vlastně lidé. Možná jsou to psychopati, kteří lační po moci a území.

Ke dnešnímu dni existuje na světě 50 diktátorských režimů (19 v subsaharské Africe, 12 na Středním východě a v severní Africe, 8 v asijsko-pacifickém regionu, 7 v Eurasii, 3 v Amerikách a 1 v Evropě).

Vladimír Putin mezi ně patří taktéž.

Zde jsou základní informace pro ty, kteří nejsou se situací v Rusku obeznámeni:

„V polovině ledna podal Putin oficiální návrh na úpravu ústavy a shromáždil pracovní skupinu pro vylepšení legislativy. Dne 10. března navrhl zástupce Státní dumy ústavní dodatek, který by vynuloval Putinův prezidentský časový limit. V takovém případě by mohl kandidovat i v roce 2024 a 2030 a teoreticky zůstat úřadujícím prezidentem až do roku 2036. Ruský parlament a regionální vlády zmíněné dodatky během jednoho týdne schválily a Ústavní soud změny ratifikoval. Dalším krokem bylo občanské referendum.

Dodatky byly představeny v rámci jednoho balíčku, takže občané nemohli rozhodnout o každé záležitosti zvlášť. To vyvolalo pochyby o tom, zdali by Rusové podpořili prodloužení prezidentova úřadu po roce 2024, pokud by jim byl tento návrh předložen jako samostatná položka k hlasování. Podle nedávného průzkumu by bylo 51 procent voličů pro a 44 procent proti tomuto dodatku.“ The Washington Post

Vzhledem k tomu, že tyto dodatky byly schváleny proti vůli ruských občanů, je jasné, že zde diktatura setrvá ještě na dlouhá léta a svoboda slova zůstane i nadále omezena.

Když čteme zprávy nebo je sledujeme na internetu, jsou pro nás tyto události a prožitky jen těžko uchopitelné. Pokud se ale dějí přímo vedle nás a můžeme si z očí do očí popovídat s lidmi,

BECOMING CZECH

MANILA FOLDER

NADEZDA N

kterých se válka dotkla, jde o úplně jinou situaci. Začneme cítit mnohem silnější fyzickou a emoční spoluúčast.

To, co mě v posledních letech hodně drží nad vodou, jsou lidové písně.

V této době neustále poslouchám a zpívám lidové písně žen, které zažily a přežily druhou světovou válku, jako je například Agrafena Glinkina nebo Olga Sergeev. Skrze hlas a slova nám otevřely svá srdce. I když zpívají o smrti, jejich písně oslavují život.

Přemýšlela jsem o anti-stresovém a anti-válečném hlasovém cvičení a vytvořila jsem následující instrukce.

NASTOLENÍ MÍRU INSTRUKCE PRO ANTI-STRESOVÉ, ANTI-VÁLEČNÉ HLASOVÉ CVIČENÍ

- 1) Lehněte si na zem a natáhněte nohy, vložte si pod kolena a pod hlavu polštář (pokud chcete).
- 2) Zhluboka se nadechněte a vydechněte (třikrát), s posledním výdechem si nahlas vzdychněte.
- 3) Položte pravou dlaň na místo, kde cítíte dech.
- 4) Položte levou dlaň na další místo, kde cítíte dech.
- 5) Začněte si potichu broukat, vnímejte při tom vibrace v těle: ve vašem obličejí, ve vaší hrudi, v hrdle, v zádech, v pánvi, ve všech kostech.
- 6) Pokračujte v klidném broukání, přestaňte, až se vám bude chtít, a naslouchejte tichu.
- 7) Vzpomeňte si na nějakou lidovou píseň, kterou jste zpívali vy, vaši rodiče, nebo někdo, koho znáte.
- 8) Začněte potichu zpívat, intimně, sami pro sebe, nikam nespěchejte.
- 9) Bud'te s písní, nechte ji, ať je i ona s vámi, ať se vás dotkne, ať vás obejmě.
- 10) Nechte všechny myšlenky jít, soustřed'te se na zvuk a tělo. Představte si, že je zvuk stejně hmatatelný jako dlaně položené na těle.
- 11) Když píseň skončí a přestane skrze vás znít, zůstaňte v tichosti.
- 12) Přetoč'te se na levou nebo pravou stranu těla a pomalu se posaďte.
- 13) Oviňte si paže kolem těla a obejměte se. Dál dělejte cokoliv, co si vaše tělo přeje.

14.03.2022

Praha

BECOMING CZECH

MANILA FOLDER

Cesta skrz tmu.

Můj příběh jako běloruského imigranta žijícího dlouhodobě v Česku navazuje na tragickou událost, která se momentálně odehrává na Ukrajině. První dny války pro mě byly totálním šokem stejně jako pro většinu lidí. Zdálo se mi, že je to nějaký sen, hodně jsem brečel. Pak přišla touha být aspoň trochu na té samé lodi s postiženými touto událostí. Chtěl jsem se zapojit do pomoci lidem, kteří začali přijíždět do Prahy, a vyústilo to v dobrovolnickou službu. Začal jsem chodit na Hlavní nádraží (TRANSIT STAV), kde jsem mohl využít své schopnosti při tlumočení a koordinaci a nabídnout morální podporu. Zároveň jsem měl možnost se pobavit s lidmi, kteří přijeli do Prahy, víc do hloubky. Měl jsem několik takových rozhovorů s lidmi, kteří čekali na další spoj. Zejména jedno takové setkání se mě velmi hluboce dotklo. Bylo to se slepým mladým ukrajinským mužem, 26 let, který čekal na vlak do Berlína. Jmenuje se Andrei stejně jako já. Jeho život je docela tragický (vyprávěl mi částečně svůj příběh). Rodiče se ho zřekli, vyrůstal v dětském domově, tam potkal svoji první lásku, pak jeho první láska umřela kvůli nemoci, pak on sám ztratil zrak na stavbě, když mu bylo 20, takže 6 let žije bez zraku. Dramatický osud člověka. O to víc jsem byl překvapen, jak si cení svůj život a má touhu žít. Byl optimisticky naladěný pokračovat dál na své cestě, a to pouze se dvěma malými taštičkami. Pro něj, jakožto slepého člověka, který je odkázán na pomoc ostatních, aby například nastoupil do správného vlaku nebo autobusu, je úprk z válečného pole obzvláště vystoupení z vlastní komfortní zóny.

Důvěra v pomoc cizích lidí a ruce dobrovolníků, kteří si ho předávají jako štafetu až do jeho finální destinace.

Slepý Andrei je pro mě metafora zoufalství ukrajinského národa, který vybuchl jako sopka, a jehož láva se rozlévá po celé Evropě, zejména sousedních zemích, jakožto i jejich národ.

BECOMING CZECH

MANILA FOLDER

Ze světa se stal surreálný prostor.

Můj svět je právě teď ničen, ale zároveň sílí. Obnovuje se.

Narozena v bezpodmínečném míru.

Část mé rodiny a někteří přátelé se rozhodli zůstat na Ukrajině.

Svět je v opozici. Tihle lidé nás zabíjí a tvrdí, že my zabíjíme je. Ať si myslíš nebo uděláš cokoliv, oni tvrdí pravý opak. Tady vidíme rozdíl mezi různými pohledy na věc a pravdou.

Někteří z našich přátel byli nakaženi jejich virem lži. Šíří ho dál a ukazují na nás prsty stejným způsobem jako okupanti.

Když jsem byla malá, nerozuměla jsem rozdílu mezi našimi zeměmi. Kulturu kolonizátora jsem konzumovala v takové míře, že jsem ani nevěděla, jak vypadá ta moje. Neměla jsem žádnou kulturu. Moji kulturu tvořila televize, jakýsi perverzní mix velebení Ameriky s ruskými narativy. Svoji skutečnou pozici jsem si uvědomila teprve během Majdanu, který proběhl, když jsem si procházela formativním obdobím pozdní puberty. Zjistila jsem, odkud pochází moji předci a kým ve skutečnosti jsou.

Moje město je teď pokryté antitankovým vybavením. Moje město, které mi vždycky určitým způsobem tak trochu patřilo. Jsem minimálně čtvrtou generací Oděsanů, moji prarodiče sem přišli z okolních regionů.

Moji prarodiče, poválečná generace, jsou hluboce rozrušeni z toho, že se dožili další války. Mrzí mě, že za poslední století neexistuje generace, která by si neprošla traumatem války a represe.

Každý den se mi s každou novou zprávou, kterou čtu, zabodává nůž hlouběji do srdce. Cítím silnou empatii vůči lidem, které jsem nikdy neznala.

Nejsem si jistá, co přesně cítím. Je to velká směs radosti, hlubokého smutku, naděje, vzteku, strachu a odvahy.

BECOMING CZECH

MANILA FOLDER

BECOMING CZECH

MANILA FOLDER

Z pohledu Ukrajinky. Poznámky k dekolonizaci mysli 1

1775 — likvidace Záporožské Siče a uzavření ukrajinských škol vedených pod záštitou Kozáckého hetmanátu

1804 — Ve všech školách byla zakázána výuka v ukrajinštině na základě speciálního carského dekretu.

1863 — Valuevský oběžník nařizuje cenzorům, aby nevydávali povolení na publikaci ukrajinské literatury, duchovní i naučné.

1876 — Dekret emský Alexandra II zakazuje tisk i zahraniční import veškeré ukrajinské literatury, zakazuje uvádění ukrajinských divadelních her i přednášek a zpěv písní v ukrajinštině.

1922 — Součástí proklamace Ústředního výboru Komunistické strany je „teorie“ týkající se bojů mezi dvěma kulturami na Ukrajině – městskou (ruskou) a venkovskou (ukrajinskou).

1932–1933 — Hladomor, genocida v podobě hladomoru na území Ukrajinské SSR, který zahubil miliony Ukrajinců.

20. léta a začátek 30. let 20. století — Popravené obrození. Hromadné zatýkání, represe a popravy ukrajinských básníků a spisovatelů.

1978 — rozhodnutí Ústředního výboru Komunistické strany a Rady ministrů SSSR týkající se „opatření k dalšímu rozvoji

výuky a prezentace ruského jazyka ve svazových republikách“ („Brežněvův oběžník“)

2014 — Rusko provedlo invazi a následnou anexi Krymského poloostrova.

2014–2022 — válka v Donbasu

24. února 2022 — ruská invaze na Ukrajině

Svět musí pochopit, že ruská válka na Ukrajině není jen Putinův výmysl. Jde o dlouhou, metodickou snahu, staletou tradici, obsedantní touhu po kolonizaci ukrajinských teritorií, ukrajinské kultury a ukrajinského jazyka. Je to dlouhá historie utlačování, ponižování a pohrdání vůči ukrajinskému lidu a všemu, co s ním souvisí.

Nastal čas na dekolonizaci mé země. Je třeba konečně začít, bez jakéhokoliv zaváhání, diskutovat o její historii v kontextu postkoloniálních studií. Jako Ukrajinka jsem se už dávno naučila několik věcí: Impérium své kolonii nikdy neodpustí jakoukoliv formu odporu. Impérium své kolonii nikdy neodpustí jakoukoliv formu nezávislosti. Impérium své kolonii nikdy neodpustí jakoukoliv formu svobodné existence. Impérium musí zemřít. (Všechna impéria musí zemřít.)

Jako Ukrajinka žádám všechny obyvatele světa, aby začali konečně jasně a nahlas hovořit o ruských zločinech. Chci, abychom jasně a nahlas hovořili o koloniální historii, a co hůře, také současnosti Ruska. Chci, abychom společně bojovali proti tomuto impériu. Přestaňme polidšťovat agresora.

Ukrajina je v plamenech. Jako ukrajinská umělkyně odmítám jakýkoliv dialog s Ruskem. V této chvíli je spolupráce vyloučena. V této chvíli létají rakety nad mým domem a životy blízkých zhasínají, zatímco moje země bojuje s impériem.

Urází mě snahy o navázání dialogu s ruskými umělci, do kterého nás tlačí mezinárodní instituce. Dokud je válka v plném proudu, není možné hledat společná řešení. Odmítání války už nestačí. Černý obdélník v příbězích na Instagramu už nestačí, hashtag #NOWAR už nestačí, holubice na profilové fotografii už nestačí, „ne všichni Rusové podporují válku“ už nestačí. Jako Ukrajinka už nechci slyšet další projevy lítosti. Nyní musíte bojovat s námi, musíte se nás zastat, musíte se přestat bát.

BECOMING CZECH

MANILA FOLDER

Z pohledu Ukrajinky. Poznámky k dekolonizaci mysli 2

Před osmi lety začala Rusko-ukrajinská válka. Před dvaceti třemi dny propukla otevřená invaze ruských vojsk na Ukrajinu. Ruské bomby zabily už desetitisíce Ukrajinců. Ruští vojáci střílí evakuované osoby, novorozenci umírají v mrazech, děti trpí dehydratací v městech blokováných ruskou armádou, ženy jsou znásilňovány ruskými vojáky. Bomby míří na kryty, porodnice i vlaková nádraží. Města jsou rovnána se zemí, na ulicích leží těla milovaných, která nelze pohřbit kvůli neustálému ostřelování. Na Ukrajině probíhá genocida: úmyslné a nelidské vyhazování.

Od 24. února tohoto roku není možné hovořit o Rusku mimo kontext těchto událostí. Jakákoliv činnost, která se Ruska týká, nese tíhu jejich zruďných válečných zločinů. Je to tíha všech zdemolovaných budov, znetvořených těl a duší, vší bolesti, krve, slz a studeného potu obětí ruského imperialismu.

Dokud Rusko ničí populaci Ukrajiny, neexistuje žádná možnost dialogu, diskuze ani spolupráce. Neexistuje způsob, jak dosáhnout umělého příměří mezi Ruskem a Ukrajinou, o které se snaží západní instituce. Populace Ukrajiny je ničena právě teď, každou vteřinu. Není čas na hledání řešení.

Jako Ukrajinka se každé ráno budím do paradoxu kvantové superpozice. Namísto Schrödingerovy kočky však myslím na své blízké. Vybombardovalo je přes noc ruské vojsko, nebo ne? Touto otázkou začíná můj den. Jako Ukrajinka prohlašuji, že je nejvyšší čas zastavit ruskou válku na Ukrajině. Je čas zastavit ruskou koloniální obsesi. Je čas na dekolonizaci kultury. Je čas

na dekolonizaci mysli. Chcete-li podat pomocnou ruku, podpořte ukrajinskou identitu. Odmítněte narativy ruské propagandy, které tvrdí, že „Ukrajinci a Rusové jsou jeden národ“ nebo že sdílí „dlouhou historii bratrství“. Mezi impériem a jeho koloniemi neexistují žádná bratrství. Mluvte o válečných zločinech Ruska. Mluvte o obětech ruských válek. Mluvte o válečné historii Ruska. Jde o celá staletí útlaků, represí, genocid a zločinů, které musíme vzít na vědomí, abychom mohli zamezit jejich pokračování v přítomnosti.

1991–1993 — válka v Abcházii (Gruzie)

1992 — válka v Podněstří (Moldavsko)

1992–1997 — válka v Tádžikistánu

1994–1996 — první čečenská válka

1999–2009 — druhá čečenská válka

1999 — válka v Dagestánu

2008 — ruská válka v Gruzii

2015 – dnes — ruská vojska v Sýrii

2014 – dnes — ruská válka na Ukrajině

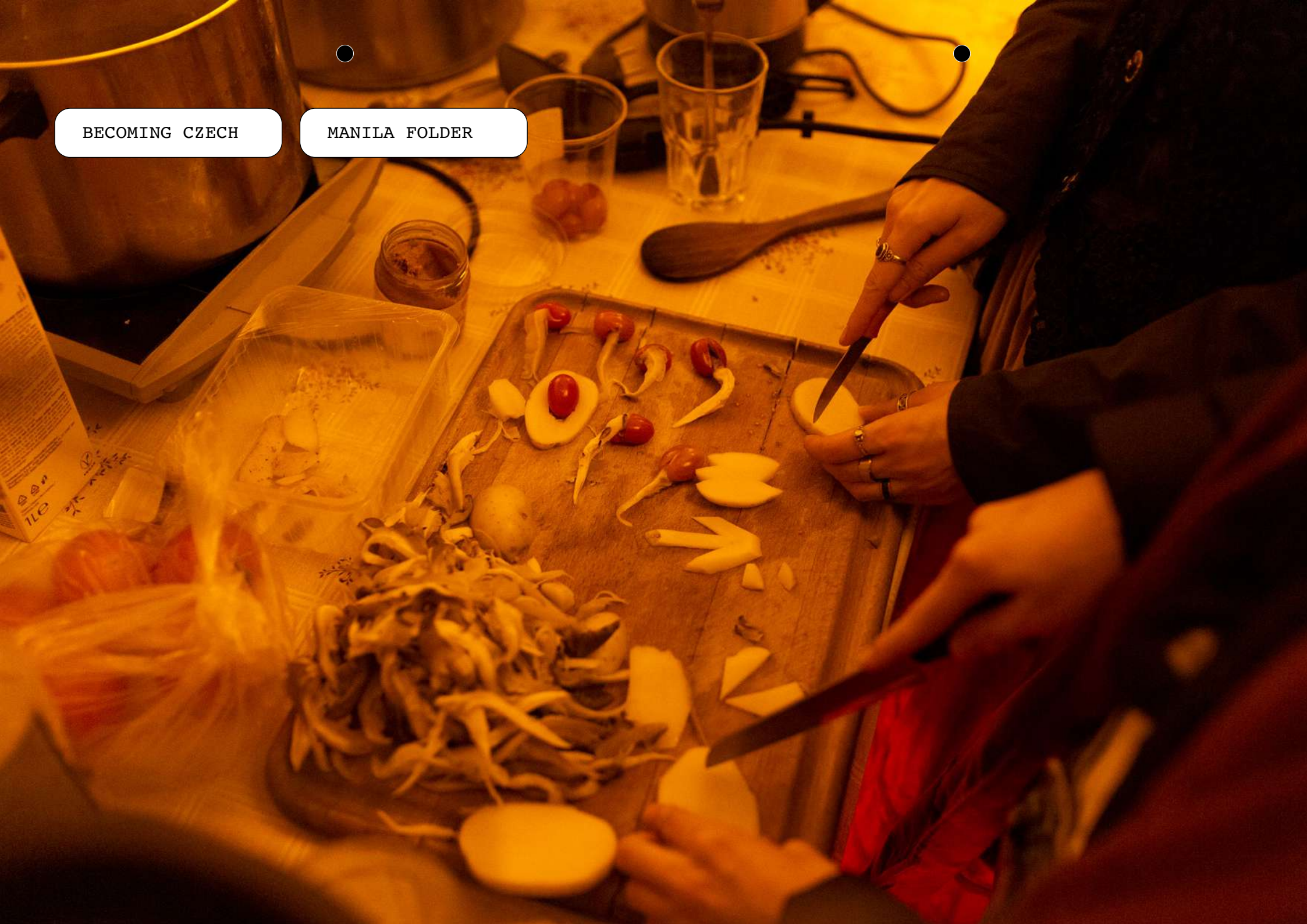
BECOMING CZECH

MANILA FOLDER

BECOMING CZECH

MANILA FOLDER

Pere se ve mně obrovské množství pocitů. Snažím se na ně nemyslet, protože mě to stojí spoustu energie, kterou bych mohl využít na pomoc lidem, jejichž životy poškodila ruská armáda. Jelikož jsem se však rozhodl sepsat tento text, zkusím se do svých pocitů na chvíli ponořit.

Rusko jsem opustil z mnoha důvodů. Místní politická situace byla jedním z nich. V Rusku je už dlouho nemožné otevřeně vyjádřit vlastní názor. Za nesouhlas s oficiálním postojem státu můžete čelit trestnímu stíhání. Navzdory tomu jsem ještě před pár týdny přemýšlel nad tím, že se po promoci do Ruska možná vrátím. Za současných podmínek by šlo bezmála o sebevražedný krok.

Proto je teď pro mě otázka „stávání se Čechem“ mnohem relevantnější než kdy dříve. Nejdříve se musím rozhodnout, jestli se chci stát Čechem. Je to nezbytné k tomu, abych v České republice vedl spokojený život? Nedokážu si představit situaci, ve které by mě české politické dění zajímalo více než to, co se děje v Rusku. Znamená to, že budu žít navždy v minulosti, v myšlenkách na Rusko, neschopný stát se plnohodnotným členem české společnosti?

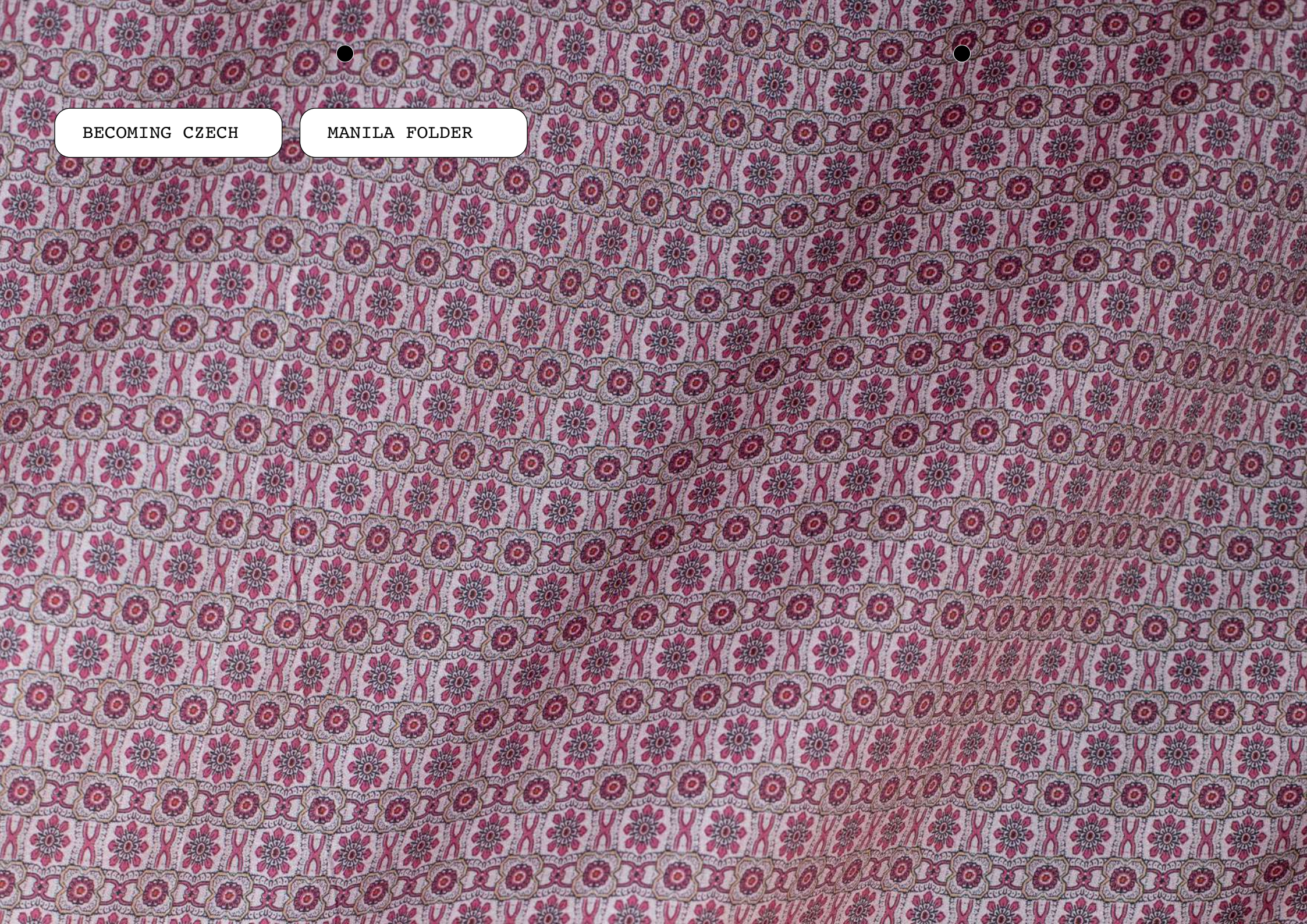
Svou činnost hodnotím vždy podle toho, nakolik je užitečná pro společnost. Dlouhou dobu jsem psal články o fotbale a přišlo mi, že nepřináším užitek nikomu. Byla to hrozná práce, i když byla placená lépe než všechny ostatní. Teď se podílím na několika sociálních iniciativách a dělá mi to obrovskou radost.

Protože žiju v České republice, jde přirozeně o iniciativy, které se snaží pomáhat české společnosti, což zahrnuje romskou komunitu, ukrajinské uprchlíky i běžné občany střední třídy. Můžu očekávat, že se mi česká společnost odvděčí? Můžu se na ni spolehnout, až budu jednou v budoucnu sám potřebovat pomoc?

Každý rok musím kvůli úředním záležitostem potvrdit, že jsem v České republice. K prodloužení víza musím doložit, že zde stále studuji, že si platím pojištění, že mám kde bydlet a že neporušuji české zákony. Pokud jedno z těchto kritérií nesplním, budu poslán zpět do Ruska. Už nebudu muset přemýšlet nad tím, co to znamená „stát se Čechem“. Všechnu moji práci může vynulovat rozhodnutí jediného státního úředníka. Je to fér? Je správné, že po mně český stát vyžaduje, abych byl neustále produktivní, a hrozí mi tím, že mě za mou zahálčivost vyšle zpátky do Ruska?

V kontextu současné situace na Ukrajině ztrácí všechny tyto problémy na důležitosti. Moje hlava, ruce a nohy teď slouží na pomoc Ukrajincům, kteří trpí v důsledku zásahů mého státu. Nemám čas ani chuť přemýšlet nad tím, jaké to je být Rusem v České republice. Proto své otázky ponechávám nezodpovězené. Nevím, kdo si tento text bude číst, ale žádám tě, čtenáři, zkus si na mé otázky odpovědět sám. Pokud by ses se mnou chtěl podělit o své odpovědi, kontaktuj mě na e-mailové adrese georgy

georgy.mezh@gmail.com

BECOMING CZECH

MANILA FOLDER

Zdravím. Jmenuji se Arseniy Aleinik a jsem absolventem vysokoškolského programu ilustrace/design v Bělorusku.

Momentálně studuji multimédia v České republice na Západočeské univerzitě v Plzni.

Moje seznámení s českou kulturou proběhlo velmi rychle. Nezúčastnil jsem se žádných jazykových kurzů a přijel jsem bez jakékoliv znalosti jazyka. Nebylo pro mě možné odjet z Běloruska dříve a jazykový kurz stihnout, protože jsem si tam musel ponechat status studenta, abych se vyhnul armádě. V prvním semestru jsem byl jako v bublině. Češtině jsem rozuměl pouze z kontextu. Většina mých učitelů naštěstí uměla anglicky a starší učitelé se mnou s potěšením mluvili rusky. Přišlo mi, že jim dělá radost vzpomínat na to, co se naučili v mládí. V mé skupině jsem se nejvíce spřátelil se studenty z Turecka a Slovenska. Nejspíš nás stmelil fakt, že jsme byli cizinci. Obecně lze ale říct, že situace člověka, který tolik neovládá místní jazyk, přináší určité nečekané výhody. Rozhovory s rodilými mluvčími se pro ně staly hrou a běžné otázky se proměnily v zábavné slovní hříčky, na které později rádi vzpomínáte, když už jazyk umíte o něco lépe. To, že jsem nedokázal rychle komunikovat, se trochu podepsalo na mém sebevědomí, ale na druhou stranu jsem se naučil lépe naslouchat. V rozhovoru jsem byl většinou podřízenou osobou a můj protějšek se mi buď vysmíval nebo se mi snažil pomoci. Přišlo mi, že taková reakce toho o osobě přede mnou hodně prozradila. Navíc se vždy můžete zeptat znovu, vysvětlit, že otázce nerozumíte, a získat více času na promyšlení odpovědi. Role okouzujícího cizince

je obecně velmi výhodná. Jste vždy zajímavým a atraktivním účastníkem rozhovoru. Moje začlenění do české komunity bylo po prvním semestru narušeno pandemií koronaviru. Další rok a půl jsem strávil izolovaný od společnosti a nemohl jsem se vrátit domů.

Po roce života v České republice se mi zdá, že se zde lidé z cizích zemí dokážou snadno sblížit díky sdílené zkušenosti. Je zajímavé, že v Bělorusku jsem se považoval za světového občana, ale přesun do jiné země mi okamžitě jasně připomněl mou národní identitu. Během pandemie koronaviru bylo samozřejmě těžké vstřebávat českou kulturu ve velkém. Tak jako většina studentů jsem se pohyboval jen v mých rusky mluvících komunitách. Zdá se mi, že Češi si rádi drží odstup a nesnaží se nikomu vnucovat. Spousta mých rusky mluvících přátel, kteří už v Čechách žijí třeba pět let, ani nevdá, že komunikují především spolu mezi sebou. Je to příjemné. Necítíte tlak společnosti na to, abyste se rychle asimilovali nebo odsud odjeli.

Během běloruských protestů v roce 2020 jsem pocítil silnou vlnu české empatie. Zúčastnil jsem se několika protestů v Praze a dojal mě soucit a podpora ze strany České republiky. Mám dojem, že Češi přistupují ke světovému dění se zdravým rozumem. Líbí se mi logika a zásadovost české mentality. Všechny události si chtějí v klidu promyslet.

Vysokoškolské prostředí tvoří jakýsi inkubátor, ve kterém se k vám jako k cizinci všichni chovají zpočátku vlídně, což je velká výhoda. Všiml jsem si, že zahraniční studenti většinou navazují pevný vztah s univerzitou. Často se hlásí na magisterské programy a snaží se zde zapustit kořeny. Když se moje univerzita v roce 2020 výrazně podílela na finanční a morální podpoře Bělorusů, znovu jsem si uvědomil, jak moc se Česká republika zapojuje do celosvětového dění a jak je pro Čechy důležité budovat dobré vztahy s lidmi, kteří sem přichází za prací nebo studiem.

Stát se Čechem pro mě znamená především osvojit si určité užitečné dovednosti. Dívat se na věci tak, aby byl život pro vás a vaše blízké o něco jednodušší. Líbí se mi, že si Češi cení svého času. V Bělorusku nám pořád scházel čas, možná kvůli sociálním nepokojům a nebezpečí. Měli jsme neustále pocit, že se náš klidný život může každou chvíli obrátit vzhůru nohama. Po protestech v roce 2020 tento pocit ještě zesílil. Stačí jeden příspěvek na Instagramu nebo Facebooku a policejní složky mohou kdykoliv vniknout do domů přátel, kteří zůstali v Bělorusku. Těžko se mi to píše, ale v České republice cítím, že mě stát chrání. Můj příklad je extrémní. Bělorusko je zemí, kterou okupuje diktátor. Jsem však rád, když můžu projít okolo policie bez obav, že z toho bude problém. Nedávno jsem tady v Čechách získal řidičský průkaz a koupil jsem si auto. Když mě poprvé zastavila policie (byl jsem strážlivý a všechny dokumenty byly v pořádku), stejně jsem se hrozně bál. Nakonec se mě jen zeptali, proč jedu tak pomalu. Mysleli si, že nevím, kam jet, a chtěli mi pomoci. Strašně se mi ulevilo. V podvědomí se mi už odehrávaly

možné scénáře toho, jak by svou moc zneužili strážníci v Bělorusku. Naučil jsem se zde, jak si rovnoměrně rozložit práci a užívat si samotný proces.

Česká republika mi otevřela dveře do Evropy. Možná to zní naivně, ale nikdy předtím jsem nezažil takovou koncentraci rozličných kultur. Stávat se Čechem pro mě z velké části znamená poznávat celou Evropu. Spousta mých přátel si stěžuje na to, že jsou Češi pomalí. Nejprve jsem s nimi souhlasil, ale potom jsem si uvědomil, že Češi se jen nestrachují o vlastní budoucnost. Neexistuje zde pocit, že by všechno mohlo kdykoliv skončit. Češi jsou také velmi soběstační.

V Bělorusku jsem strávil prvních dvacet jedna let svého života. Občas jsem slýchal, jak si dospělí stěžují na rozpad Sovětského svazu. Čiřela z toho trpkost nad ztrátou kdysi mocné říše. Takové konverzace generují zbytečný hněv a odpor vůči celému světu. Stávat se Čechem pro mě znamená učit se být klidný a svobodný. Stále samozřejmě doufám, že v mé zemi dojde k revoluci. Zároveň jsem neskutečně vděčný České republice za všechny možnosti, které mi poskytuje.

BECOMING CZECH

MANILA FOLDER

Žijeme v období, kdy iluzi jednotnosti vytvářené národním státem stále častěji narušují občanské války, etnické čistky nebo války o nadvládu vedené pod rouškou osvobozeneckých bojů. Čím více k tomu dochází, tím více jsou ti, kteří byli v důsledku toho vykloubeni a donuceni k pohybu, vnímáni jako „masa lidí“ pohybující se na hranicích nebo přes ně, a tudíž jako „problém“, který je třeba zvládnout. Lidé, kteří se pohybují na hranicích nebo přes ně, jsou vnímáni jako „problém“, protože jejich existence narušuje hranice vyloučení, protože už není kam vést hranici, aby je bylo možné vyloučit, protože jejich pohyb aktivně vytváří kontrakartografii, když pronásledují národní stát.

V současných městech ležících na křižovatkách migračních tras se uprchlíci či „nelegální“ přistěhovalci snaží navázat kontakt se světem. V těchto nehostinných městech vznikají internetové kavárny jako nová „ghetta“; v éře kyberprostoru nabývá digitální diasporický prostor nové podoby a provokativně definuje stav uprchlíka jako „mít život v digitálním světě“.

V novém světě digitální přítomnosti se virtuální stalo doplňkem reálného; simulakrem, které v sobě uchovává přízračnost, získává svou materialitu a stává se „skutečnějším“ než reálné.

Od přítomnosti k její reprezentaci, „reálného času“ k odloženému času, „efektivitě“ k jeho simulakru, živého k neživému.

Ačkoli se svět stal propojeným, neznamená to, jak by se mohlo zdát, že je to bezčasový prostor bez místa. Existuje nový druh

pohybu a nomádství, který aktivně usnadňuje nové způsoby, jimiž jsou národní stát a jeho občané v digitální kultuře figurováni. Migrace a dislokace zůstávají v tomto digitálně zprostředkovaném světě zřetelně lidskými fenomény. Migrující hlasy nikdy nebudou pouze okupovat digitální oblast; spíše straší ve vizuálním i materiálním prostoru. Alternativní nebo dokonce protigeografické vztahy vznikají prostřednictvím orchestrace rozmanitých obrazů a souborů zvukových dat, které představují neviditelné perspektivy a registrují dislokované, vyloučené, potlačené hlasy migrujících populací po celém světě.

Zaměřením se na haunting a hlas získáme také vhled do hauntingu a obrazu. Zejména to, že se zabýváme „materialitou“ hlasu ve vztahu k vidění, nám umožňuje uvažovat o jiném – o „performativním“ aktu vidění, který nabízí chápání pohledu a naslouchání jako ústředních prvků procesu vynalézavé a tvůrčí interpretace světa a vytváření vědění o světě.

Jacques Derrida ve své knize rozvinul pojem „přízrak“ a navrhl „hauntologii“ („vědu o přízracích“ nebo „vědu o tom, co se vrací“) jako protiklad k ontologii. Podle Derridy „tradiční odborník nevěří v duchy – ve vše, co by se dalo nazvat virtuálním prostorem spektrálnosti. Nikdy neexistoval učenec, který by jako takový nevěřil v ostré rozlišení mezi skutečným a neskutečným, aktuálním a neaktuálním, živým a neživým, bytím a nebytím (‚být či nebýt‘, v tradičním čtení), v opozici mezi tím, co je přítomné, a tím, co není, například v podobě objektivit. Mimo tuto opozici existuje pro badatele pouze hypotéza myšlenkové školy, divadelní fikce,

literatury a spekulace.“¹ Podle jeho konceptualizace jde v aktu strašení o „stopy“, které oscilují mezi minulostí a přítomností, mezi tady a tam, aniž by byly redukovány pouze na jedno.

Protože „přízrak“ zavádí poznání „nadpřirozené a paradoxní fenomenality, skryté a neuchopitelné viditelnosti neviditelného“, zavádí do materiálního bytí pomíjivou modalitu. Tím, že je napůl tam a napůl ne nebo napůl to a napůl ono, zanechává „stopu“, která předem označuje přítomnost svou nepřítomností.¹

„Přízrak“ se objeví jako metafora, která funguje tak, že připomíná potlačenou nepřítomnost, jíž lze vdechnout život prostřednictvím „přítomnosti“ digitálních hlasů, které vyžadují, aby si diváci vytvořili strategii naslouchání. „Přízrak“ představuje „nemyslitelné“ v jakémkoli daném vědění, „neviditelné“ v jakékoli reprezentaci a neslyšitelné v jakémkoli daném spektru. Otevírá nový prostor v rámci známého prostoru tím, že se brání jakémukoli uzavření nebo klidnému zastavení.¹

Být pronásledován „digitálními přízraky“ se děje právě v okamžiku znepokojivého setkání; znamená to zpochybnit hranice reprezentace a „vstoupit do jakési zóny narušení, kde věci nejsou vždy tím, čím se zdají být, kde jsou ožívovány neviditelnými silami, jejichž způsoby fungování fungují podle své vlastní logiky“.

A může se reflektovat realita ve smyslu migrace či dislokace, rozuměj neviděné obrazy, potlačené či nevyslyšené hlasy, nezavedené či opomíjené vztahy nebo nepředvídatelné a nekontrolovatelné síly.

1 - Jacques Derrida, Spectres of Marx: The State of the Debt, The Work of Mourning and The New International (London: Routledge, 1994)

BECOMING CZECH

MANILA FOLDER

Exulanten

Úkol: Nastavit směr vektoru

Krajní stav turbulence způsobený kontradikcí, konfrontace dvou aspektů: disociace a znemožněný návrat domů, najít vztah k vlastnímu původu, kořenům, navrátit vzpomínky, najít cestu k vlastní minulosti a charakteristická touha/potřeba spojit se s minulým já, najít vlastní příslušnost, pevnou půdu pod nohama.

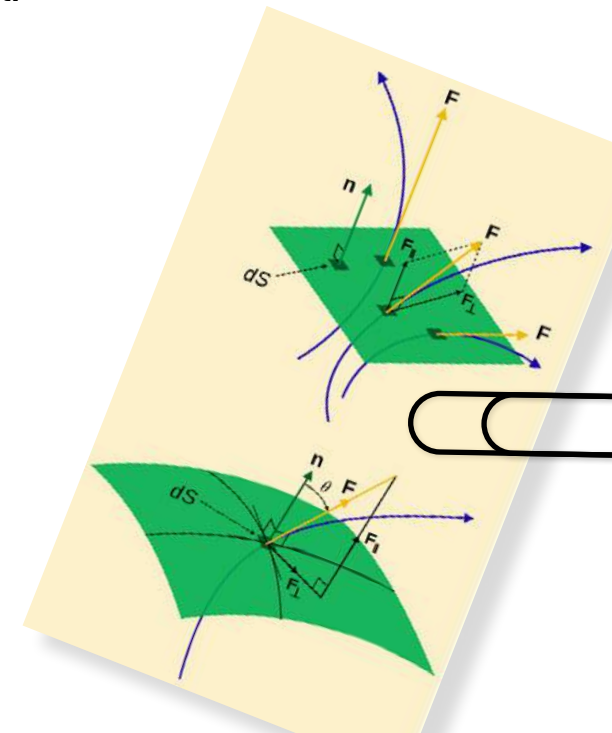
Tato potřeba vzniká pravděpodobně v momentě plánování vektoru pohybu: k načrtnutí dráhy vektoru je třeba nalézt bod počátku. Můžete se nechat unášet proudem a nepřemýšlet o výchozím bodě, ale ne vždy to funguje.

Většinou se ocitnete v děsivém stavu beztíže a pozastavení času. Nemůžete se vrátit zpět, protože všechna pojítka jsou ztracena, a zároveň nemůžete hledět vpřed, protože netušíte, kam míříte. Musíte se naučit zcela ponořit do přítomného okamžiku. To je však pouhé řešení symptomů, a ne celkové situace. Často to vede k silnému pocitu téměř hmatatelné prázdnoty.

Původ jedince v podobě rodiny nezahrnuje jasně definovanou příslušnost. Koncepty jako jazyk, tradice a kultura jsou často nejasné, splývají s něčím větším, jsou téměř neviditelné a v některých situacích na sebe dokonce vážou negativní konotace (koncept národního jazyka je pravicový, nacionalistický).

Kurz dalšího směřování je nejistý. Nemáme dostatek vztažných bodů. Nacházíme se ve stavu nekonečného pádu. Bylo by užitečné porozumět esenci expanze.

Zdá se, že zde funguje několik systémů, které jsou vzájemně propletené, ale nepropojené. Jsou autonomní, jeden na druhém zcela nezávislé. Věnujeme jim pozornost za účelem zapuštění kořenů, abychom mohli dál růst.

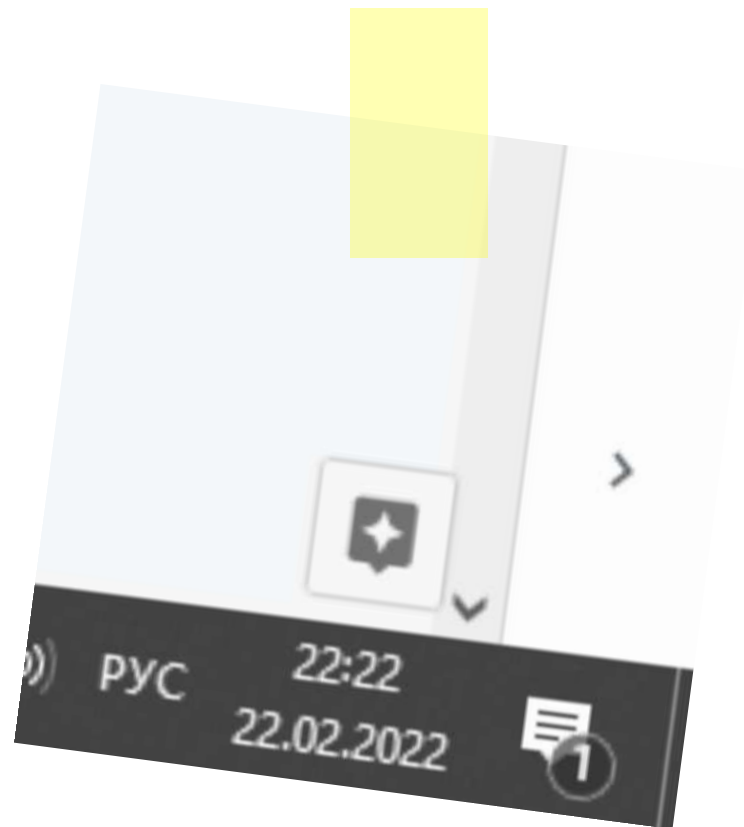

Klíčová slova:

symptomy / zkušenosti – odsunutí –
překročení – disociace – odpojení – prázdno
– exil – osobní – změna – tok – vektorové
pole

Proč na tom záleží:

změna perspektivy – východoevropská
zkušenost – osobní, ale otevřená
k reinterpetaci/reinterpretace – relevantní
situace – nikdo nemůže nic říct – jen málo
lidí poslouchá – kdo má, co říct – důležitost
rituálu – kolektivní zvyk – opotřebovaná
a silná pouta – jak dnes vnímat rituál?
(vzhledem k současnému diskurzu)

BECOMING CZECH

MANILA FOLDER

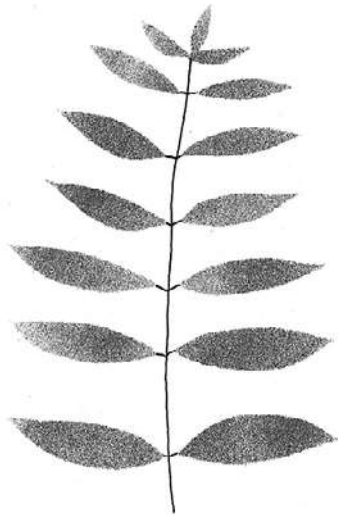

Fig. 1 Pajasan

Fig. 2 Pakiň

Fig. 3 Paštika

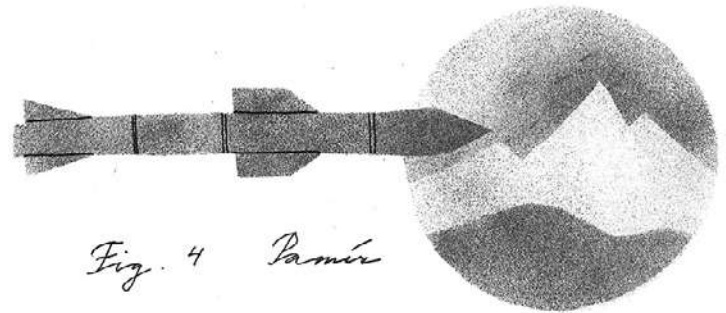

Fig. 4 Pamír

E.P.

BECOMING CZECH

MANILA FOLDER

BECOMING CZECH

MANILA FOLDER

BECOMING CZECH

MANILA FOLDER

BECOMING
CZECH

21–22/3/2022

Studio CED, Zelný trh 9, Brno

Terén, Centrum experimentálního divadla

Kolektivní projekt propojující různé umělecké formy zkoumal vztah první generace migrantů v Brně a České republice k tématům národní identity, sounáležitosti a širším otázkám migrace. Pro projekt vypsala Terén a autorka konceptu Lora Krasteva open call, na základě něhož byly vybrány tři umělkyně, které se na projektu podílely – Alma Lily Rayner, Maa Ry Nguyen, Sonya Darrow.

Becoming Czech je první ze série uměleckých setkání, po němž následují **Becoming Romanian** v Bukurešti (v dubnu), **Becoming Alman** v Berlíně (v květnu) a **Becoming British** (v červnu). Tyto události se konají za podpory programu Evropské unie Kreativní Evropa a jsou spoluřizeny konsorciem pěti organizací: IETM – Mezinárodní síť pro současné scénické umění, Evropská asociace festivalů (EFA), Circostrada, EDN – Evropská síť tanečních domů a IDEA Consult.

Doplňující informace o projektu a fotodokumentace jsou dostupné na webu Terénu

jasuteren.cz

Kurátorka: Lora Krasteva
Produkce: Claire Gilbert

Ve spolupráci se: Sonya Darrow, Maa Ry Nguyen, Alma Lily Rayner

Terén: Kristína Čajkovičová, Barbora Doležalová, Matyáš Dlab, Viktória Citráková, Soňa Borodáčová, Jonáš Garaj, Jozef Fertal, Lukáš Jiříčka

Technická podpora: Nikol Piškytlová, Jan Bražina, Ondřej Hanslian

Speciální poděkování: Všem respondentům, kteří si přejí zůstat v anonymitě, Daisy Grant, Harkiran Kalsi & TIC Gallery.

